

[Rytter.]

argelse af, at der finder Ligbrænding Sted, saa er det fuldkommen rigtigt. Der er ingen, som efter de nugældende Regler føler nogen som helst Forargelse ved Ligbrænding. Men vi maa ogsaa huske paa, at Brænding sker altid kun efter den afdødes Villie. Alle, som overværer en Ligbrænding, ved, at det er den afdødes eget Ønske, som her har været afgørende. Spørgsmaalet er, om Forholdet ikke noget vilde skifte Karakter, hvis man gik over til, at det ogsaa kunde ske i Tilfælde, hvor maaske mange havde paa Fornemmelsen, at det stred mod den afdødes Ønske, men hvor det blot ikke var blevet oplyst paa den Maade, der her foreskrives. Saa er Spørgsmaalet, om der ikke da vilde opstaa nogen Forargelse, og det skulde vi meget nødig have paa dette Omraade, hvor jeg er enig med det ærede Medlem i, at Følelserne saa stærkt gør sig gældende.

Det ærede 16de tingvalgte Medlem (Godskesen) var inde paa det samme Spørgsmaal: om de efterlevende skulde have Ret til at bestemme, at vedkommende skal brændes. Jeg blev ikke rigtig klar over det ærede Medlems Stilling til Spørgsmaalet; det ærede Medlem brugte flere Gange Udtrykket: naar den afdøde ikke havde haft Lejlighed til at tage Standpunkt. Ja, men det vil jo være meget sjældent, at den afdøde ikke har haft Lejlighed til det; gennem hele sit Liv vil vedkommende jo kunne have udtalt sig derom. Jeg haaber derfor, at det ærede Medlems Tanke i Virkeligheden har været den ikke at gaa med til, at de efterlevende skal kunne bestemme, at den afdøde skal brændes, hvor den afdøde ikke selv har udtrykt Ønske derom.

Det ærede 8de Medlem for 5te Kreds (Lausten) udtalte, at man burde naa saa vidt, at man med Hensyn til de to Begravelsesmaader var fuldstændig frit stillet. Dertil maa jeg sige, at paa dette Omraade er vi kommet saa langt, at man er fuldstændig frit stillet, men vel at mærke: det er den afdøde, der har kunnet bestemme baade det ene og det andet; der er blot det Forbehold, at da det er det usædvanlige, at man bliver brændt, skal der foreligge en Erklæring om, at man ønsker at brændes, men har Lov til at bestemme det ganske formløst. Jeg synes altsaa, vi i Virkeligheden er naaet til det, det ærede Medlem ønsker. Der er, som sagt, blot den Reservation, at da det er Flertallet, der bliver begravet, skal vi have Sikkerhed for, at det har været afdødes Ønske at blive brændt; men han kan have bestemt det rent formløst.

Den højtærede Justitsminister mente, at Grunden til, at Procenttallet er saa lille, var, at der var saa faa Krematorier her i Landet, og at det derfor var vanskeligt mange Steder at blive brændt. Det er selvfølgelig rigtigt, men den højtærede Minister maa huske paa, at selv om vi tager de Steder, hvor der er Krematorier, er det alligevel et forholdsvis lille Procenttal, som der bliver brændt; det er ogsaa her saa langt det sædvanlige, at man bliver begravet og ikke brændt.

Den højtærede Minister var dernæst, ligesom det ærede 4de Medlem for 1ste Kreds (Henriette Crone), inde paa, at hvis vi gennemfører et Lovforslag som det foreliggende, er det kun, hvad der stemmer med nordisk Ret, f. Eks. med Hensyn til Spørgsmaalet om den mundtlige, formløse Erklæring, idet den foreslaaede Bestemmelse herom er den samme som den, man har i Norge, og naar man kan bruge den i Norge, hvorfor skal man saa ikke kunne bruge den her; som den højtærede Minister sagde: der vil gennemgaaende ikke opstaa Tvivl. Jeg maa dertil sige, at det beror vist paa en Misforstaaelse baade i Motiverne og hos den højtærede Justitsminister. I Norge er det nemlig saaledes, at en mundtlig Udtalelse er kun nok, naar den har været afgivet for 2 Vidner, og det er netop det Sikkerhedsmoment, som vi paaberaaber os, men som ikke findes i det Lovforslag, som den højtærede Justitsminister har forelagt, saa at man derfor ofte vil kunne komme op at strides: har der foreligget en saadan mundtlig Udtalelse, eller har der ikke været en saadan mundtlig Udtalelse?

Den højtærede Justitsminister udtalte: Jeg vil tage meget Hensyn til Følelserne hos de Folk, som mener, at Begravelse bør være det almindelige, men saa maa jeg ogsaa bede om, at man tager Hensyn til Følelserne hos dem, der ønsker at blive brændt. Det er fuldstændig rigtigt, man maa tage Hensyn til Følelserne paa begge Sider, og derfor er det netop, vi fra vor Side siger: Vi gaar meget langt med Hensyn til Bestemmelsen om, at den afdøde selv skal have Ret til at bestemme, om han vil brændes, vi ser bort fra Formen, naar der blot er lidt Bevis for, at det har været hans Mening at blive brændt. Den højtærede Justitsminister sagde i den Anledning, at det kan jo være, at vedkommendes Hustru vil være meget ked af at se Manden blive begravet og ønsker at se ham brændt. Ja, men hvad siger den højtærede Justitsminister til det Tilfælde, at Konen ønsker Manden brændt, og maaske hendes Stifbørn ikke ønsker det? Lad